

АГАТА КРИСТИ ПОВИКЪТ НА КРИЛЕТЕ

Превод от английски: Веселин Иванчев, 1995

chitanka.info

I

Сайлас Хамър го чу за първи път в една мразовита февруарска нощ. Двамата с Дик Бъроу се връщаха от вечеря у психиатъра Бърнард Селдън. Бъроу бе необичайно мълчалив и Сайлас Хамър с любопитство попита за какво се е замислил. Отговорът на Бъроу беше неочакван.

— Мислех си, че сред всички мъже, събрани тази вечер, само двама биха могли да претендират, че са щастливи. И най-странното е, че това сме ние с теб.

Думата „странно“ бе съвсем уместно употребена, тъй като едва ли би могло да има по-различни хора от Ричард Бъроу, един човек от Ийст енд, който изкарваше с труд парите си, и Сайлас Хамър, самодоволен милионер.

— Странно — продължи умислено Бъроу, — но ми се струва, че ти си единственият доволен милионер, когото съм срещал някога.

Хамър не отговори веднага. Когато проговори, тонът му бе променен.

— Бях малко, бедно, треперецо от студ вестникарче. Тогава си мечтаех за това, което имам сега. Спокойствието и лукса на парите. Не властта, която носят. Желаех да имам пари не за да властвам, а за да ги харча щедро за себе си! Виждаш, че не крия. Казват, че с пари не може да се купи всичко. Съвсем вярно. Но може да се купи всичко, което аз искам. Именно затова съм доволен. Бъроу, аз съм материалист, заклет материалист.

Яркото осветление по булеварда потвърди признанията му. Загладените черти на тялото се подчертаваха от тежко палто с кожи, а на светлината на уличните лампи ясно личаха пластовете плът под брадичката му. Дик Бъроу бе пълна негова противоположност със слабото си аскетично лице и искрящите си фанатични очи.

— Но *теб* не мога да разбера — каза натъртено Хамър.

Бъроу се усмихна.

— Живея сред бедността, нуждата, глада и всички злочестини на плътта! Една основна Идея ме крепи. Трудно е да се разбере, ако човек не вярва в Идеи, а както виждам, ти не си от вярващите.

— Не вярвам — отвърна безчувствено Сайлас Хамър, — в нищо, което не мога да видя, чуя или докосна.

— Точно така. Това е разликата помежду ни. Е, довиждане, сега земята ще ме погълне!

Бяха стигнали до осветената врата на една от спирките на метрото, откъдето Бъроу трябваше да продължи за вкъщи.

Хамър продължи сам. Беше доволен, че отпрати колата и реши да се върне пеша. Въздухът бе остър и мразовит и му бе приятно да усеща топлината на общитото с кожи палтото.

Преди да пресече улицата, се спря за малко на бордюра. Голям автобус тежко се движеше към него. С безкрайно спокойствие Хамър го зачака да отmine. Ако трябваше да mine пред него, щеше да му се наложи да бърза, а бързането не беше по вкуса му.

Близо до него се появи една пияна, раздърпана отрепка на човешкия род, препъна се и се търкулна от тротоара. Хамър чу вик и безрезултатния опит на автобуса да го избегне. Очите му глупаво се втренчиха с нарастващ ужас в отпуснатата, неподвижна купчина парцали по средата на пътя.

Изведнъж сякаш с вълшебна пръчка се появи тълпа, сред която стояха няколко полицаи и шофьорът на автобуса. Но очите на Хамър останаха приковани с ужас в безжизнения куп, който преди минута беше човек. Човек като него! Той потрепери, сякаш усети някаква заплаха.

— Не си го тургай на сърце, началство — подметна грубоват мъж от едната му страна. — Нищо не мой' направи. Оня си беше пътник.

Хамър го изгледа. Мисълта да се опита да спаси човека по някакъв начин изобщо не му бе хрумнала. Сега я отхвърли като абсурдна... Ако беше направил тази глупост, сега би бил... Отърси се от тези мисли и се отдалечи от тълпата. Почувства, че го обзема някакъв неизвестен, но вцепеняващ страх. Трябваше да си признае, че го е *страх*, ужасно го е страх от смъртта... Смъртта, която идваше с ужасяваща бързина и сляпа неизбежност и при бедни, и при богати...

Тръгна по-бързо, но този нов страх не го напускаше. Обгръщаше го със студената си пронизваща прегръдка.

Изненада се от себе си, тъй като знаеше, че по природа не бе от плашливите. Помисли си, че преди пет години подобен страх не би го връхлетял. Защото тогава животът не беше толкова сладък... Да, това бе причината. Любовта към живота бе ключът към загадката. За него удовлетворението от живота бе достигнало връхната си точка. Нищо не можеше да го помрачи, освен смъртта — унищожител!

Той се отклони от осветения булевард. Един пасаж, ограден от високи стени, водеше към площада, където се намираше къщата му, известна с богатата си колекция от предмети на изкуството.

Шумът от улицата зад гърба му намаля и заглъхна и можеше да се чуе само мекото потупване на обувките му.

Тогава в тишината се чу друг звук, който идваше отнякъде пред него. До стената бе седнал човек, който свиреше на флейта. Разбира се, един от огромното множество улични музиканти, но защо бе избрал подобно странно място? По това време полицията... но изведнъж прекъсна тези мисли, защото забеляза, че човекът няма крака. На стената до него бяха облеgnати две патерици. Хамър сега разбра, че не свиреше на флейта, а на някакъв странен инструмент, чиито звуци бяха много по-високи и ясни.

Човекът продължаваше да свири. Не обърна внимание на приближаващия Хамър. Главата му бе отметната силно назад, все едно че се наслаждаваше на собствената си музика, а звуците се лееха звънливо и весело, все по-високо и по-високо...

Мелодията беше странна, по-скоро изобщо не беше мелодия, а музикална фраза, която се повтаряше отново и отново, звук по звук, в чудесна хармония. Приличаше на звука, издаван от цигулките „Риенци“, но с всяко повторение се извисяваше все повече и повече, придобивайки нова безгранична свобода.

Хамър никога не бе чувал подобна музика. В нея имаше нещо странно, нещо вдъхновяващо и извисяващо... то... Той трескаво се хвана с две ръце за една издатина на стената до себе си. Съзнаваше единствено, че *трябва да се задържи на земята*, на всяка цена трябва да се задържи на земята...

Изведнъж разбра, че музиката бе спряла. Сакатият се пресегна за патериците си. Сайлас Хамър стискаше като луд каменната издатина,

поради нелепото усещане, че се издига над земята и музиката го отнася нагоре... Колко нелепо!

Той се засмя! Каква откачена идея! Разбира се, и за секунда краката му не се бяха отделили от земята, но колко странна бе тази халюцинация! Бързото потрепване от дърво по тротоара му подсказа, че сакатият си тръгва. Загледа се след него, докато фигурата му не се стопи в мрака. Странен човек!

Хамър продължи бавно по пътя си. Не можеше да изтрие от паметта си странното, невъзможно усещане от този момент, в който земята бе пропаднала под него...

Тогава изведнъж, следвайки някакъв импулс, той се обърна и се завтече в посоката, накъдето бе тръгнал сакатият. Не можеше да е отишъл далеч и сигурно скоро щеше да го настигне.

Провикна се веднага, щом зърна сакатата фигура, която бавно се олюляваше.

— Хей! Почакайте малко.

Човекът се спря и застана неподвижен, докато Хамър го настигна. Точно над него светеше една лампа и осветяваше цялото му лице. Дъхът на Сайлас Хамър секна от изненада. Мъжът насреща му имаше най-красивото лице, което бе виждал. Можеше да е на всякаква възраст. Със сигурност не беше момче, но младостта му беше неоспорима. Младост и жизненост в пълния си разцвет.

Хамър се стъписа и се затрудни да започне разговора.

— Вижте — каза притеснено той, — бих искал да знам какво свирехте преди малко?

Човекът се усмихна... Радостта от тази усмивка сякаш завладя всичко наоколо...

— Това е една стара мелодия, много стара... отпреди много години, от векове.

Говореше с чиста и ясна дикция, произнасяйки еднакво отчетливо всяка сричка. Очевидно не беше англичанин, макар че Хамър се затрудни да определи националността му.

— Не сте англичанин, нали? Откъде сте?

Отново грейна широката, радостна усмивка.

— Идвам отвъд морето, сър. Дойдох тук преди много време.

Много, много отдавна.

— Сигурно сте претърпели лоша злополука. Наскоро ли?

— Преди време, сър.

— Какъв лош късмет да останеш без крака.

— Не е толкова лошо — отвърна човекът много спокойно. Със странна сериозност, той обърна поглед към събеседника си. — Бяха нечестиви!

Странни думи! Очевидно принудителна ампутация вследствие от някаква болест. Но все пак звучеше странно.

Хамър си тръгна умислен към къщи. Напразно се опитваше да пропъди случилото се от съзнанието си. Докато лежеше в леглото и вече се унасяше, дочу някъде в съседство часовник да отмерва един след полунощ. Един ясен звук, последван от тишина. Тишина, нарушена от слаб, но познат звук... Изведнъж го разпозна. Сърцето му бързо започна да бие. Някъде наблизо човекът от пасажа свиреше...

Звуците радостно прииждаха, бавно се редяха с познатото веселие, отново същата натрапчива кратка фраза...

— Странно — промърмори Хамър. — Странно е. Сякаш имат криле...

По-ясно и по-ясно, по-високо и по-високо, всеки звук се издигаше над другия и го понасяше със себе си. Този път той не се противи, остави се... Нагоре, нагоре... Вълните от звуци го понесоха все по-нависоко и по-нависоко. Тържествуващи и свободни, те продължаваха да го обгръщат.

По-високо и по-високо... Вече бяха преминали човешките измерения и продължаваха да се издигат, сякаш завинаги... Ще достигнат ли крайната си цел, идеала на извисяването?

Издигане...

Нещо го задържаше, дърпаше го надолу. Нещо голямо, тежко и настойчиво. Безмилостно го теглеше обратно, надолу, надолу...

Той остана да лежи в леглото, втрещен в насрещния прозорец. После, дишайки тежко и болезнено, протегна ръка от леглото си. Движението странно го затрудняваше. Мекотата на леглото го гнетеше, потискаха го и тежките завеси, които спираха светлината и въздуха. Таванът все едно го смачкваше. Чувстваше, че се задъхва и задушаваше. Леко се размърда под чаршафите и почувства тежестта на тялото си като огромно бреме...

II

— Нуждая се от съвета ти, Селдън.

Селдън отдалечи на инч стола си от масата. Чудеше се какъв е поводът за тази вечеря на четири очи. Не беше виждал Хамър от зимата и тази вечер му се струваше, че усеща някаква трудно определяема промяна у приятеля си.

— Много просто — каза милионерът. — Просто се тревожа за себе си.

Селдън се усмихна и погледна през масата.

— Изглеждаш в най-добрата си форма.

— Не става дума за това — каза Хамър и спря. После добави: — Опасявам се, че полудявам.

Психиатърът го погледна с внезапно нараснал интерес. С бавно движение си наля чаша порто, после изгледа доста остро събеседника си и тихо попита:

— Какво те кара да мислиш така?

— Нещо, което ми се случи. Нещо необяснимо, невероятно. Не може да бъде истина, следователно аз полудявам.

— Успокой се — каза му Селдън — и ми разкажи.

— Не вярвам в свръхестественото — започна Хамър. — Никога не съм вярвал, но това... Ами... май е по-добре да ти разкажа цялата история от самото ѝ начало. Всичко започна миналата зима след една вечеря у вас.

После накратко и сбито разказа случилото се по пътя за вкъщи, както и за странната хармонична мелодия.

— Оттам започна всичко. Не бих могъл да ти предам точно чувството, но беше прекрасно! Не приличаше на нищо, което съм изпитвал или сънувал. И така, оттогава продължи да се случва непрестанно. Музиката, чувството за извисяване, стремителният полет... после ужасното дърпане, привличането към земята, после болката, реалната болка от събуждането... Нещо като слизане от висока планина. Нали знаеш как се появяват болки в ушите? Нещо

подобно, но засилено и придружено с ужасното чувство за *тежест*, която те смачква и те задушшава... — Той спря и направи пауза. След малко продължи: — Слугите вече си мислят, че съм полудял. Не мога да понасям тавана и стените. Отгоре на къщата си устроих място, открито към небето, без обзавеждане, без килими и каквито и да било задушавачи ме неща... но дори и това не помага, защото къщите наоколо ми действат по същия начин... Искам да живея на открито, някъде, където да мога да дишам... — Той погледна Селдън. — Какво ще кажеш? Как би го обяснил?

— Хм — прокашля се Селдън. — Би могло да има много обяснения. Хипнотизирали са те или сам си се хипнотизирал. Може би нервите ти не са в ред. Или просто си сънувал.

— Нито едно от тези обяснения не върши работа — поклати глава Хамър.

— Има и други обяснения — добави бавно Селдън, — но те не са общопризнати.

— А *ти* готов ли си да ги признаеш?

— По принцип, да! Много от нещата, които не разбираме, не могат да бъдат обяснени по обичайните начини. Има още много необясними явления и смятам, че човек не трябва да има предразсъдъци.

Настъпи тишина, сетне Хамър попита:

— Какво би ме посъветвал да направя?

Селдън енергично се наклони напред.

— Има няколко възможности. Напусни Лондон и иди „на открито“. Тогава може би сънищата ще престанат.

— Не мога да го направя — отвърна бързо Хамър. — Стигнало се е дотам, че не мога без тях. Не искам да се отърва от тях.

— Да, така и предполагам. Другата възможност е да намериш онзи, сакатия. В момента му приписваш всякакви свръхестествени качества. Поговори с него. Разпръсни магията.

Хамър отново поклати глава в знак на несъгласие.

— Защо не?

— Страх ме е — простичко отвърна той.

Селдън направи нетърпелив жест.

— Недей да вярваш толкова сяпо! А тази мелодия, от която е започнало всичко, какво представлява?

Хамър я затананика, а Селдън слушаше намръщен и объркан.

— Прилича на част от увертюра за „Риенци“. Има нещо извисяващо... сякаш има крила. Но мен не ме издига над земята!

А твоите полети едни и същи ли са?

— Не, не — наклони се разпалено напред Хамър. — Те като че ли се разгръщат. Всеки път виждам все повече и повече. Трудно е да се обясни. Разбираш ли, всеки път осъзнавам, че съм достигнал до определено място. Музиката ме отнася на *вълни*, всяка по-високо от предишната, докато не стигнем до място, откъдето не може да се продължи. Оставам там, докато не ме повлече обратно. Не е някакво място, а по-скоро *състояние*. Не веднага, а след известно време започвам да разбирам, че ме заобикалят различни от предишния път неща до момента, в който ясно ги възприема. Като малките котета. Те имат очи, но в началото не могат да виждат. Слепи са и е необходимо да се приучат да виждат. Нещо подобно е и при мен. Обикновените очи и уши изобщо не ми служат, а нещо подобно на тях, което досега не се е развило, нещо, което не е *телесно*. Лека-полека това се разви и се появиха усещания за светлина, после за звук... за цвят... Всички много неясни и неопределими. По-скоро някакво познание за нещата, а не само да ги виждаш и чуваш. Първо се появява светлината, която става все по-силна и ярка... после пясъкът, огромни ивици от червеникав пясък... тук-там прави дълги линии от вода, подобно на канали...

Селдън рязко си пое въздух.

— *Канали!* Това е интересно. Продължавай.

— Но това няма значение. Вече няма. Истинските неща са тези, които още не мога да видя, но мога да чуя... Звук, подобен на мах на криле... Не мога да ти го обясня, но е прекрасно! Няма нещо, с което бих могъл да го сравня. После идва най-удивителното — *аз мога да ги видя!* Крилете! О, Селдън! Крилете!

— Но какви са те? Човешки, ангелски, на птица?

— Не знам. Не мога да разбера, още не. Но цветът им! *Цветът на криле!* Ние нямаме подобен цвят. Прекрасен е!

— Е?

— Е, това е всичко. Дотук бях стигнал. Но с всеки изминал път възстановяването е по-трудно. По-болезнено. Не мога да разбера защо. Убеден съм, че тялото ми никога не напуска леглото. Там, където

стигам, аз не присъствам *физически*. Защо тогава така дяволски трябва да ме боли?

Селдън поклати глава, без да каже нищо.

— Ужасно е, когато се връщам. *Дърпането*, после болката, болка във всяка става, всеки нерв, а ушите ми все едно че ще се пръснат. Освен това всичко ме *притиска*, така че чувствам тежестта на всяко нещо наоколо, обхваща ме ужасното чувство на затвореност. Искам светлина, въздух, пространство, най-вече простор, за да дишам! Искам свобода!

— А нещата, които значеха толкова много за теб? — попита Селдън.

— Това е най-лошото. Все още държа на тях, дори повече, отколкото преди. Но комфортът, луксът, удоволствията изглежда са в конфликт с Крилете. Има непрекъсната борба помежду им и не знам как ще завърши.

Селдън мълчаливо седеше на мястото си. Странният разказ беше прекалено фантастичен, за да е истина. Дали бе плод на халюцинация, на необузданото му въображение, или имаше някаква възможност да е реалност? И ако е реалност, защо именно *Хамър* измежду всички хора... Със сигурност този материалист, човек на плътта, отричащ духовното, би трябвало да е последният, който ще види красотата на един друг свят.

От другата страна на масата *Хамър* го гледаше с очакване.

— Предполагам — започна провлачено Селдън, — че единственото, което би могъл да направиш, е да чакаш. Да чакаш и да разбереш какво ще се случи.

— Не мога! Казвам ти, не мога! Думите ти ми подсказват, че нищо не си разбрал. Това нещо ме разкъсва, тази ужасна борба, убийствено противоречие между, между...

Той се поколеба.

— Духа и тялото? — подхвърли Селдън.

Хамър се вторачи неподвижно пред себе си.

— Предполагам, че и така може да се каже. Както и да е... Просто е непоносимо. Не мога да се освободя...

Бърнард Селдън отново поклати глава. Беше заловен в примките на необяснимото. Той му предложи още нещо.

— Ако бях на твое място, щях да се опитам да се добера до сакатия.

На път за вкъщи обаче продължи да си мърмори:

— *Канали, странно...*

III

На следващата утрин Сайлас Хамър излезе от къщи с решителна стъпка. Беше решил да послуша Селдън и да намери сакатия човек, но вътрешно бе убеден, че търсенето му ще бъде напразно и че човекът ще е потънал вдън земя.

Тъмните стени, които ограждаха пасажа и скриваха слънцето, го правеха мрачен и загадъчен. Само на едно място, някъде по средата, имаше пролука и златист сноп лъчи осветяваше фигура, приседнала до стената. Тази фигура... да, това беше човекът!

Инструментът с тръбичките бе облегал на стената до патериците, а той драскаше нещо с цветен тебешир по паважа. Две от рисунките бяха завършени. Представляваха неизразимо красиви и деликатни горски пейзажи. Поклащащите се дървета и скокливият поток бяха като истински. Хамър отново се усъмни. Какъв бе този човек? Просто уличен музикант и художник или нещо повече?

Изведнъж загуби самоконтрол и заплашително и ядосано извика:
— Кой сте вие? За Бога, кой сте?

Усмехнатите очи на човека срещнаха неговите.

— Защо не отговаряте? Говори, човече, хайде!

После забеляза, че човекът рисуваше с невероятна скорост върху една каменна плоча. Хамър следеше движенията му с очи... Няколко замаха очертаха огромни дървета. После човек... приседнал на голям камък, който свири на същия инструмент. Човек със странно красиво лице и *кози крака*...

Сакатият направи рязко движение с ръка. Човекът на рисунката остана, но без козите си крака. Отново очите му срещнаха тези на Хамър.

— Бяха нечестиви.

Хамър се вторачи очарован. Лицето пред него беше същото като от картината, но странно и невероятно разкрасено... Изчистено от всичко, освен наситената, деликатна радост от живота.

Хамър се обърна, почти избяга надолу по улицата и изскочи на слънце, като си повтаряше непрестанно: „Не е възможно, не е възможно. Невъзможно... Аз съм луд, бълнувам!“ Лицето обаче го беше обсебило, лицето на Пан...

Отиде в парка и седна на един от столовете. Беше безлюдно време. Няколко бавачки с деца бяха седнали под сенките на дърветата. Тук-там в зеленината, подобна на острови в морето, се виждаха очертанията на лежащи хора...

За Хамър думите „жалък скитник“ бяха синоним на нещастие. Но днес той неочаквано изпита завист към тях...

От всички същества на земята те му се струваха единствено свободни. Под краката им бе само земята, над главите им — само небе, целият свят бе се отворил, за да го пребродят... никъде не бяха затворени, нито пък нещо ги сковаваше.

Изведнъж като светкавица го осени мисълта, че безпощадно е прикован от това, което обожаваше и ценеше най-много — богатството! Бе вярвал, че то е най-могъщото нещо на земята и сега, когато бе обгърнат от златната му мощ, разбираше колко е бил прав... Парите го държаха като заложник...

Но това ли е? За това ли става дума? Няма ли нещо по-дълбоко и истинско, което да не е забелязал? За парите ли става дума, или за неговата любов към тях? Беше окован във веригите, които сам бе създал. Не самото богатство, а любовта му към него го поробваше.

Сега вече се досещаше кои бяха двете сили, които го разкъсваха. Уютната, сдържана сила на материализма, която го обграждаше, и нейната противоположност — властният повик... нарече го „Повик на Крилете“.

Докато едната го притискаше, другата презрително ѝ обявяваше война. Никога не се примиряваха. И непрестанно, непрестанно го мамеше... Той така ясно го чуваше, че му се струваше, че разбира и думите.

— Не можеш да се споразумееш с мен — сякаш казваше то. — Защото аз съм над всичко. Ако последваш повика ми, трябва да се освободиш от всичко, което те задържа. Защото само Свободните ще могат да ме последват...

— Не мога! — възкликна Хамър. — Не мога...

Няколко души се извърнаха да видят едрият мъж, който си говореше сам.

И така, от него се искаше жертвоприношение, да жертва най-скъпото си, което бе част от самия него.

Част от самия него — той си спомни за човека без крака...

IV

— Какво, за Бога, те води насам? — попита Бъроу.

Наистина мисията в Ийст енд не беше място, което Хамър често посещаваше.

— Доста проповеди изслушах — започна милионерът, — които обясняват какво бихте могли да направите, ако имахте пари. Дойдох да ви съобщя, че вече ги имате.

— Много мило от твоя страна — отговори Бъроу с известна изненада. — Голямо дарение, а?

Хамър сухо се усмихна.

— Може и така да се каже. Просто всичко, което притежавам — до последното пени.

— *Какво?*

Хамър нахвърля детайлите сбито и делово.

Главата на Бъроу се завъртя.

— Искаш да кажеш, че даряваш цялото си състояние за подпомагане на бедните в Ийст Енд и назначавах мен за попечител?

— Точно така.

— Но защо? *Защо?*

— Не бих могъл да ти обясня — отвърна бавно Хамър. — Помниш ли нашия разговор за идеите миналия февруари? Е, една такава идея ме е завладяла.

— Чудесно! — каза Бъроу и се наклони напред, а очите му светнаха.

— Няма нищо толкова чудесно — отвърна мрачно Хамър. — Не ми пука изобщо за бедните в Ийст Енд. Нямаг кураж за нищо! Аз самият бях много беден, но се измъкнах от бедността. Но сега трябва да се отърва от парите и тези глупаци от благотворителните общества няма да ги докопат. Ти си човек, на когото мога да имам доверие. Нахрани телата или душите, по-добре телата. Аз бях гладен, но можех да правя каквото си искам.

— Досега не се е случвало подобно нещо — заекна Бъроу.

— С цялата работа е свършено. Няма връщане назад — продължи Хамър. — Адвокатите най-сетне го уредиха и подписах всичко. Мога да ти кажа, че бях твърде зает през последните две седмици. Оказа се, че да се отървеш от богатството, е почти толкова трудно, колкото и да го постигнеш.

— Но... но сигурно си си запазил *нещо*?

— Нито пени — рече бодро Хамър — Е, не е съвсем вярно. Имам два пенса в джоба си — засмя се той.

Каза довиждане на объркания си приятел и излезе от мисията, тръгвайки по неприятно миришещите улици. Думите, които току-що бе изрекъл, отекваха в съзнанието му с болезнеността на безвъзвратна загуба. „Нито пени!“ От цялото си огромно богатство не беше запазил нищо. Сега го беше страх, страх от бедността, глада и студа. Жертвоприношението не бе никак сладко.

Въпреки това той чувстваше, че тежестта и заплахата, които криеха нещата около него, се бяха стопили. Скъсването на оковите го бе попарило и наранило, но мисълта за свободата го окриляше. Материалните му нужди можеше да заглушат Повика, но не можеха да го унищожат. Бе сигурен, че е безсмъртен.

Въздухът вече миришеше на есен, вятърът навяваше студ. Почувства хлад и потрепна, бе и гладен, защото бе забравил да хапне. Това ясно обрисова картината на неговото бъдеще. Беше невероятно, че се отказа от всичко, от лесния живот, топлината, удобствата! Тялото му напразно се бунтуваше... И още веднъж той почувства извисяващото го чувство, че е свободен...

Хамър се поколеба. Беше близо до спирката на метрото. Имаше два пенса в джоба си. Дойде му идеята да се качи и да отиде в парка да погледа мотаещите се безделници, които бе срещнал преди две седмици. Освен това хрумване нямаше никакви други планове.

Сега съвсем сериозно си мислеше, че е луд. Нормалните хора не правят като него. Но дори да беше така, то означаваше единствено, че лудостта е прекрасно нещо.

Да, сега ще отиде на открито в парка, при това ще отиде с метрото, в което влагаше и определена символика. Метрото бе символ на ужасите от заравянето, загъването в живота... Той ще излезе от него на открито, сред зеленина и дървета, където не съществува заплахата от притискащите стени на къщите.

Ескалаторът го отнасяше бързо и безмилостно надолу. Въздухът бе тежък и безжизнен. Застана в най-отдалечения край на перона, далеч от тълпата. От лявата му страна се намираше отворът на тунела, откъдето змията на влака всеки миг щеше да се появи. Цялото това място таеше нещо враждебно. Около него нямаше никой, освен едно момче, което се бе свило и потънало в пиански унес.

В далечината се чу все още слабият, заплашителен тътен на влака. Момчето стана от мястото си и се затътри, поклащайки се към Хамър, застана на ръба на платформата, надничайки в тунела.

В този момент загуби равновесие и падна. Всичко се случи невероятно бързо...

Хиляди мисли нахлуха едновременно в главата на Хамър. Пред очите му изплува свитата купчина, прегазена от автобуса и чу глас, който му казваше — „Не си го тургай на сърце, началство. Нищо не мой’ направи.“ Тогава осъзна, че единствено той може да спаси *този* живот. Нямаше никой друг наблизо, а влакът идваше... Всичко това премина през ума му със скоростта на светкавица. Почувства странна, спокойна яснота.

За една секунда трябваше да вземе решение и тогава разбра, че страхът му от смъртна не беше отслабнал. Ужасно го беше страх. И после влакът, изскачащ зад завоя, безсилен да спре навреме...

Хамър бързо грабна момчето в ръцете си. Никакъв естествен подтик на смелост не се появи, треперещото му тяло просто се подчиняваше на чуждия дух, който го призоваваше за саможертва. С последни сили той хвърли момчето на перона и падна...

Изведнъж страхът му се стопи. Материалния свят не го задържаше вече. Беше освободен от неговите окови. Стори му се за момент, че чува радостната свирня на Пан. После все по-близо и по-високо, поглъщайки всичко останало, поток от безброй криле връхлетя върху му, обгръщайки го, отнасяйки го...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.